Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

15 април 2021 година*

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Рамково решение 2008/909/ПВР — Член 8, параграфи 2—4 — Член 17, параграфи 1 и 2 — Член 19 — Вземане предвид за целите на постановяване на обща присъда на постановена в друга държава членка осъдителна присъда, която трябва да бъде изпълнена в държавата членка, в която се произнася тази обща присъда — Условия — Рамково решение 2008/675/ПВР — Член 3, параграф 3 — Понятие „намеса по отношение на осъдително съдебно решение или изпълнението му“, което трябва да се вземе предвид в хода на новообразувано наказателно производство в държава членка, различна от тази, в която това решение е постановено“

По дело C-221/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Sąd Okręgowy w Gdańsku (Окръжен съд, Гданск, Полша) с акт от 15 февруари 2019 г., постъпил в Съда на 11 март 2019 г., в рамките на производство по дело

AV

при участието на:

Pomorski Wydział Zamiejscowy Deparagtu do Spraw Przestępczości Zorganzowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: M. Vilaras, председател на състава, N. Piçarra (докладчик), D. Šváby, S. Rodin и K. Jürimäe, съдии,

генерален адвокат: J. Richard de la Tour

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за полското правителство, от B. Majczyna, в качеството на представител,

– за чешкото правителство, от M. Smolek, J. Vláčil и T. Machovičová, в качеството на представители,

* Език на производството: полски.

– за испанското правителство, първоначално от A. Rubio González, а впоследствие от L. Aguilera Ruiz, в качеството на представители

– за унгарското правителство, от M. Z. Fehér и Z. Wagner, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от S. Grünheid и L. Baumgart, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 8 октомври 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Настоящото преюдициално запитване се отнася до тълкуването на член 3, параграф 3 от Рамково решение 2008/675/ПВР на Съвета от 24 юли 2008 година за вземане предвид присъдите, постановени в държавите — членки на Европейския съюз[,] в хода на новообразувани наказателни производства (ОВ L 220, 2008 г., стр. 32) и на член 8, параграфи 2—4, член 17, параграф 1, първо изречение и член 19 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз (ОВ L 327, 2008 г., стр. 27), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 година (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24) (наричано по-нататък „Рамково решение 2009/299“).

2 Запитването е отправено в рамките на производство за постановяване на обща присъда по отношение на AV, обхващащо по-специално наказание лишаване от свобода, наложено от юрисдикция на друга държава членка и признато за целите на неговото изпълнение в Полша.

Правна уредба

Правото на Съюза

Рамково решение 2008/909

3 Съображения 6 и 15 от Рамково решение 2008/909 гласят:

„(6) Настоящото рамково решение следва да се изпълнява и прилага по начин, позволяващ спазването на общите принципи на равнопоставеност, справедливост и разумност.

[…]

(15) Настоящото рамково решение следва да се прилага в съответствие с правото на гражданите на Съюза да се придвижват и пребивават свободно на територията на държавите членки, предоставено с член [21 ДФЕС]“.

4 Член 1 от това рамково решение гласи:

„По смисъла на настоящото рамково решение:

а) „съдебно решение“ означава окончателно решение или разпореждане на съд на издаващата държава, с което се налага наказание на физическо лице;

б) „наказание“ означава всяко наказание лишаване от свобода или мярка, включваща лишаване от свобода, постановени за ограничен или неограничен срок във връзка с извършено престъпление и вследствие на образувано наказателно производство;

в) „издаваща държава“ означава държавата членка, в която е постановено съдебно решение;

г) „изпълняваща държава“ означава държавата членка, на която е изпратено съдебно решение с цел неговото признаване и изпълнение“.

5 Член 3, параграфи 1 и 3 от посоченото рамково решение гласи:

„1. Целта на настоящото рамково решение е да установи привила, съгласно които държавите членки, с оглед улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице, да признават постановените съдебни решения и да изпълняват наказанието.

[…]

3. Настоящото рамково решение се прилага само по отношение на признаването на съдебни решения и изпълнението на наказания по смисъла на настоящото рамково решение. […]“.

6 Член 8 от същото рамково решение е озаглавен „Признаване на съдебното решение и изпълнение на наказанието“ и предвижда:

„1. Компетентният орган на изпълняващата държава признава решението, което е предадено в съответствие с член [4] и съгласно процедурата по член 5, и незабавно предприема необходимите действия за изпълнение на наказанието, освен ако не реши да се позове на някое от основанията за отказ от признаване или от изпълнение по член 9.

2. Когато наказанието е несъвместимо със закона на изпълняващата държава по отношение на своя срок, компетентният орган на изпълняващата държава може да реши да адаптира наказанието, но само ако то превишава най-тежкото наказание, предвиждано за подобни деяния съгласно националния закон на същата. Адаптираното наказание не може да бъде по-малко от най-тежкото наказание, предвиждано за подобни деяния съгласно закона на изпълняващата държава.

3. Когато наказанието е несъвместимо със закона на изпълняващата държава по отношение на своя характер, компетентният орган на изпълняващата държава може да реши да го адаптира към наказанието или мярката, предвидени за подобни деяния съгласно националния закон на същата. В този случай наказанието или мярката съответстват във възможно най-голяма степен на наказанието, наложено от издаващата държава, от което следва, че наказанието не може да бъде заменено с парична санкция.

4. Адаптираното наказание не може да бъде по-тежко от наложеното в издаващата държава нито по своя характер, нито по своя срок“.

7 Член 12 от Рамково решение 2008/909, озаглавен „Решение относно изпълнението на наказанието и срокове“, предвижда в параграф 1:

„Компетентният орган в изпълняващата държава решава във възможно най-кратък срок дали да признае съдебното решение и да изпълни наказанието и съответно информира издаващата държава, […]“.

8 Член 17 от посоченото рамково решение, озаглавен „Приложимо право при изпълнението“, предвижда в параграфи 1 и 2:

„1. За изпълнение на наказанието се прилага правото на изпълняващата държава. Органите на изпълняващата държава са единствено компетентни, при спазване на параграфи 2 и 3, да вземат решения относно процедурата за изпълнение и да определят произтичащите от нея мерки, включително и относно основанията за предсрочно или условно освобождаване.

2. Компетентният орган на изпълняващата държава приспада изцяло срока на вече изтърпяното лишаване от свобода във връзка с наказанието, за което се отнася съдебното решение, от общия срок на наказанието за лишаване от свобода, което подлежи на изтърпяване“.

9 Съгласно член 19 от същото рамково решение, озаглавен „Амнистия, помилване и възобновяване на производството“:

„1. Издаващата държава, както и изпълняващата държава, могат да вземат решение за амнистия или помилване.

2. Единствено издаващата държава може да се произнася по молби за възобновяване на производството, довело до постановяване на съдебно решение за налагане на наказание, подлежащо на изпълнение съгласно настоящото рамково решение“.

10 Член 21 от посоченото рамково решение, озаглавен „Информация, която се предоставя от изпълняващата държава“, предвижда:

„Компетентният орган на изпълняващата държава уведомява без забавяне компетентния орган на издаващата държава по начин, който позволява писмено документиране:

[…]

д) за всяко решение за адаптиране на наказанието в съответствие с член 8, параграф 2 или 3, като се посочват мотивите за това решение;

е) за всяко решение да не се изпълнява наказанието, поради една от причините, изброени в член 19, параграф 1, като се посочат мотивите за това решение;

[…]“.

Рамково решение 2008/675

11 Съображения 2, 5—8 и 14 от Рамково решение 2008/675 гласят:

„(2) На 29 ноември 2000 г., в съответствие със заключенията от Европейския съвет в Тампере, Съветът прие програмата с мерки за въвеждане на принципа за взаимното признаване в областта на решенията в областта на наказателното право […], което предвижда „приемането на един или повече инструменти, които установяват принципа, че съд в

дадена държава членка следва да може да взема под внимание окончателните наказателни съдебни решения, постановени от съдилищата в други държави членки, с цел да оцени криминалното досие на дееца и да установи дали е извършил повторно престъпление, а също и за да определи съответния вид присъда и мерките по изпълнението ѝ“.

[…]

(5) Следва да се утвърди принципът държавите членки да приемат, че присъда, постановена в други държави членки, поражда същите правни последствия като присъда, постановена от собствените им съдилища според националното законодателство, независимо дали тези последствия се разглеждат от националното законодателство като въпрос на факт или на процесуално или материално право. Но настоящото рамково решение няма за цел да хармонизира признаването от различните национални законодателства на правните последствия на съществуващи предишни присъди и задължението да се вземат под внимание предишни присъди, постановени в други държави членки, съществува само дотолкова, доколкото предишните национални присъди се вземат под внимание в националното право.

(6) За разлика от други правни инструменти, настоящото рамково решение няма за цел изпълнение в една държава членка на съдебни решения, взети в други държави членки, а по-скоро осигуряване възможност предишни присъди, постановени в една държава членка, да имат правни последствия в хода на новообразувани наказателни производства в друга държава членка, доколкото тези последствия са свързани с предишни национални присъди съгласно законодателството на другата държава членка.

[…]

(7) Последствията, произтичащи от присъда, постановена в друга държава членка, следва да са равностойни на последствията от едно национално решение както в досъдебната фаза на наказателното производство, така и по време на съдебното производство и по време на изпълнение на присъдата.

(8) Когато в хода на наказателно производство в дадена държава членка съществува информация за предишна присъда в друга държава членка, следва да се избягва, доколкото е възможно, лицето да се третира по-малко благоприятно, отколкото ако предишната присъда е била национална присъда.

[…]

(14) Намесата по отношение на съдебно решение или изпълнението му включва inter alia ситуациите, при които според националното законодателство на втората държава членка наложеното от предишно съдебно решение наказание следва да се поеме от или да се включи в друга санкция, която след това да бъде реално приложена, ако първата присъда още не е изпълнена или изпълнението ѝ не е прехвърлено във втората държава членка“.

12 Съгласно член 1, параграф 1 от това рамково решение „[ц]елта [му] е да определи условията, при които в хода на наказателно производство в държава членка срещу дадено лице се вземат под внимание предишните присъди, постановени срещу същото това лице за различни деяния в други държави членки“.

13 Член 2 от посоченото рамково решение определя „присъда“ като „окончателно решение, издадено от наказателен съд, което установява вина за престъпление“.

14 Член 3 от същото рамково решение, озаглавен „Вземане под внимание в хода на новообразувано наказателно производство на присъда, постановена в друга държава членка“, гласи следното:

„1. Всяка държава членка следва да гарантира, че в хода на наказателно производство срещу дадено лице се вземат под внимание предишни присъди, постановени срещу същото това лице за различни деяния в други държави членки, за които е получена информация по приложимите инструменти за взаимна правна помощ или при обмен на информация от криминални досиета, доколкото се вземат под внимание и се признават съответните правни последствия на предишни национални присъди съгласно националното законодателство.

2. Параграф 1 се отнася до досъдебната фаза, до съдебното производство и до времето на изпълнение на присъдата, особено във връзка с приложимите процедурни правила, включително правилата, свързани с налагане на временна мярка за неотклонение, определяне на престъплението, вида и тежестта на присъдата, както и правилата за изпълнение на решението.

3. Вземането предвид на постановени в други държави членки предишни присъди, както е предвидено в параграф 1, няма за последствие намеса, отмяна или преразглеждане на предишни присъди или на каквото и да е друго решение, свързано с изпълнението им от държавата, провеждаща новообразуваното производство.

[…]“.

Полското право

15 Член 85, параграф 4 от kodeks karny (Наказателен кодекс) от 6 юни 1997 г. (Dz. U. бр. 88, позиция 553), в редакцията му, приложима към спора в главното производство, гласи следното:

„В общото наказание не се включват наказанията, които са наложени с присъдите, посочени в член 114a от Наказателния кодекс“.

16 Член 114a от Наказателния кодекс предвижда:

„Осъдителна присъда е също влязлото в сила осъдително решение за извършване на престъпление, постановено от компетентен наказателен съд в държава — членка на Европейския съюз, освен ако по полското наказателно право деянието не съставлява престъпление, извършителят не подлежи на наказание или е наложено наказание, което не е предвидено в закона“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

17 На 31 юли 2018 г. AV, полски гражданин, сезира запитващата юрисдикция, Sąd Okręgowy w Gdańsku (Окръжен съд Гданск, Полша), с искане за постановяване на обща присъда, включваща две наказания лишаване от свобода, наложени на AV, а именно, от една страна, наложеното от Landgericht Lüneburg (Областен съд Люнебург, Германия) с присъда от 15 февруари 2017 г., което е признато за целите на изпълнението му в Полша с определение на запитващата юрисдикция от 12 януари 2018 г. и AV трябва да изтърпи от 1 септември 2016 г. до 29 ноември 2021 г., както и от друга страна, наказанието, наложено от запитващата юрисдикция с присъда от 24 февруари 2010 г., което AV трябва да изтърпи от 29 ноември 2021 г. до 30 март 2030 г.

18 Запитващата юрисдикция уточнява, че правната квалификация на деянията, довели до постановяване на присъдата на Landgericht Lüneburg (Областен съд Люнебург), съответства на тази съгласно полското право и че срокът на наказанието лишаване от свобода, което трябва да бъде изпълнено в Полша вследствие на признаването на тази присъда, е идентичен с този на наказанието, наложено от германския съд, а именно пет години и три месеца.

19 В искането си за постановяване на обща присъда AV изтъква, че тъй като постановеното от Landgericht Lüneburg (Областен съд Люнебург) присъдата е била призната за целите на изпълнението ѝ в Полша, са изпълнени условията за постановяване на обща присъда, която да обхваща посочената присъда.

20 Запитващата юрисдикция посочва, че общата присъда се намира на границата между решение по същество и изпълнението на присъда и че тя обхваща влезли в сила присъди, с цел да се извърши „корекция на правната реакция“ спрямо извършените престъпления, за които е можело да се проведе едно производство, и по този начин да се „рационализират наказанията“. Тя подчертава, че общата присъда не представлява намеса в съответните индивидуални присъди, тъй като не засяга съществените им елементи, по-специално определянето на вината на извършителя на дадено престъпление, а позволява да се прецени цялостната престъпна дейност на извършителя, който е осъден многократно, и че само размерът на наказанията може да се промени. Тази юрисдикция посочва също, че когато са налице условията за това, постановяването на обща присъда е задължително.

21 Според запитващата юрисдикция обаче член 85, параграф 4 от Наказателния кодекс в редакцията му, приложима в главното производство, разгледан във връзка с член 114 от същия кодекс, забранява постановяването на обща присъда, която обхваща присъди, постановени в Полша, и присъди, постановени в други държави членки и признати за целите на тяхното изпълнение в Полша.

22 Според нея такава забрана означава, че лице, което е осъждано неколкократно в една-единствена държава членка, би се оказало в по-благоприятно положение от лице, което би било осъдено в различни държави членки. За сметка на това отчитането в рамките на обща присъда на присъди, постановени в друга държава членка и признати в съответствие с Рамково решение 2008/909 с цел изпълнението им в държавата членка, в която е постановена общата присъда, би гарантирало равно третиране на намиращите се в подобно положение лица на равнището на Съюза и би засилило взаимното доверие между държавите членки.

23 При тези обстоятелства Sąd Okręgowy w Gdańsku (Окръжен съд Гданск, Полша) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 3, параграф 3 от Рамково решение [2008/675] […] да се тълкува в смисъл, че за намеса […] по смисъла на тази разпоредба се счита не само включването в обща присъда на наказание, наложено с постановена в държава [членка] присъда, но също включването в тази присъда на наказание, което е било прието за изпълнение в друга държава [членка], заедно с постановена в тази последна държава присъда в рамките на обща присъда?

2) Възможно ли е предвид разпоредбите на Рамково решение [2008/909], съдържащи се в член 8, параграфи 2—4, член 19, параграфи 1 и 2 […], както и в член 17, параграф 1, първо изречение […] да се постанови обща присъда, която да обхване наказанията, [наложени] в държава [членка] и приет[и] за изпълнение в друга държава [членка], заедно с постановена в тази последна държава присъда в рамките на обща присъда?“.

По преюдициалните въпроси

Предварителни бележки

24 В самото начало следва да се отбележи, че макар по принцип националното наказателноправно законодателство и наказателноправните норми, уреждащи общата присъда, да са от компетентността на държавите членки, последните са длъжни да упражняват тази компетентност при спазване на правото на Съюза (вж. в този смисъл решение от 26 февруари 2019 г., Rimšēvičs и ЕЦБ/Латвия, C-202/18 и C-238/18, EU:C:2019:139, т. 57).

25 От акта за преюдициално запитване е видно, че в полското право обща присъда следва да се постанови, когато условията за налагане на общо наказание са налице по отношение на няколко влезли в сила присъди. Оказва се също така, че общата присъда не засяга установяването на вината в тези присъди, което остава окончателно, а изменя размера на наложеното наказание или наказания.

26 Освен това от преписката по делото следва, че обща присъда като разглежданата в главното производство, с която едно или няколко наказания, наложени преди това на съответното лице, се заменят с ново, общо наказание, непременно води до по-благоприятен за това лице резултат. Всъщност след няколко осъдителни присъди на заинтересованото лице може да бъде наложено общо наказание, чийто размер е по-малък от този, който произтича от сбора на различните наказания по предишни отделни присъди. В подобна хипотеза съдът разполага със свобода на преценка при определяне на размера на наказанието, като взема предвид положението или личността на заинтересованото лице или наличието на смекчаващи или отегчаващи обстоятелства.

27 При тези условия такава обща присъда трябва да се разграничава от мерките за изпълнение на наказание лишаване от свобода (вж. в този смисъл решение от 10 август 2017 г., Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, т. 85).

28 В настоящи случай направеното от AV искане за постановяване на обща присъда се отнася по-специално до наказанието лишаване от свобода за срок от пет години и три месеца, наложено му с решение на Landgericht Lüneburg (Областен съд Люнебург) от 15 февруари 2017 г., което е признато за целите на изпълнението му в Полша с определение на запитващата юрисдикция.

29 Тъй като признаването на посоченото съдебно решение от запитващата юрисдикция и изпълнението в Полша на наложеното на AV наказание се уреждат от Рамково решение 2008/909 съгласно член 1 във връзка с член 3, параграф 3 от последното, на първо място следва да се разгледа вторият въпрос, който се отнася до тълкуването на това рамково решение.

По втория въпрос

30 С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали разпоредбите на член 8, параграфи 2—4 от Рамково решение 2008/909, разгледани във връзка с разпоредбите на член 17, параграфи 1 и 2 и член 19 от него, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат постановяването на обща присъда, която обхваща не само една или няколко предишни присъди, постановени срещу заинтересованото лице в държавата членка, в която се произнася тази обща присъда, но и една или няколко постановени срещу него в друга държава членка присъди, които се изпълняват съгласно това рамково решение в първата държава членка.

31 В това отношение, що се отнася, на първо място, до разпоредбите на член 8, параграф 2 от това рамково решение, от тях следва, че компетентният орган на изпълняващата държава по смисъла на член 1, буква г) от Рамковото решение може да адаптира наказанието, наложено в издаващата държава по смисъла на буква в) от същия член, само ако неговият срок е несъвместим със закона на изпълняващата държава и когато то превишава най-тежкото наказание, предвиждано за подобни деяния съгласно националния закон на тази държава. Така адаптираното наказание не може да бъде по-малко от най-тежкото наказание, предвиждано за подобни деяния съгласно закона на изпълняващата държава (вж. в този смисъл решение от 11 март 2020 г., SF (Европейска заповед за арест — гаранция за връщане в изпълняващата държава), C-314/18, EU:C:2020:191, т. 64).

32 Когато характерът на наказанието, наложено в издаващата държава, е несъвместим с правото на изпълняващата държава, член 8, параграф 3 от Рамково решение 2008/909 позволява на компетентния орган на тази държава също така да го адаптира към наказанието или мярката, предвидени за подобни деяния съгласно националния закон на същата държава, при условие че адаптираното наказание съответства във възможно най-голяма степен на наказанието, наложено в издаващата държава. Във всички случаи последното не може да бъде заменено с имуществена санкция.

33 Също така съгласно член 8, параграф 4 от Рамково решение 2008/909 адаптираното наказание не може да бъде по-тежко от наложеното в издаващата държава нито по своя характер, нито по своя срок (вж. в този смисъл решение от 11 март 2020 г., SF (Европейска заповед за арест — гаранция за връщане в изпълняващата държава), C-314/18, EU:C:2020:191, т. 64).

34 Освен това всяко решение за адаптиране на наказанието, взето в съответствие с член 8, параграфи 2 и 3 от Рамково решение 2008/909, трябва съгласно член 21, буква д) от него да бъде съобщено писмено на компетентния орган на издаващата държава, като се посочат мотивите за това.

35 Следователно член 8, параграфи 2—4 от Рамково решение 2008/909 въвежда стриктни условия за адаптиране на наложеното в издаващата държава наказание от компетентния орган на изпълняващата държава, които са единствените изключения от принципното задължение на посочения орган по член 8, параграф 1 от това рамково решение да признае съдебното решение, което му е предадено, и незабавно да предприеме необходимите действия за изпълнение на наказанието, чиито срок и характер съответстват на предвидените в постановеното в издаващата държава членка съдебно решение (вж. в този смисъл решения от 8 ноември 2016 г., Огнянов, C-554/14, EU:C:2016:835, т. 36 и от 11 януари 2017 г., Grundza, C-289/15, EU:C:2017:4, т. 42).

36 От изложеното по-горе следва, че член 8, параграфи 2—4 от Рамково решение 2008/909 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска обща присъда да обхваща едно или няколко постановени в други държави членки присъди, които се изпълняват съгласно това рамково решение в държавата членка, в която се произнася тази обща присъда, стига последната да не води до адаптиране на срока или на характера на посочените наказания, което да надхвърля предвидените в тези разпоредби строги ограничения.

37 Обратното разрешение би довело, както изтъква генералният адвокат в точка 115 от заключението си, до необоснована разлика в третирането на лицата, на които са били наложени няколко наказания само в една държава членка, и тези, при които това се е случило в няколко държави членки, когато и в двата случая наказанията се изпълняват в същата държава членка. Както обаче предвижда съображение 6 от Рамково решение 2008/909, последното решение следва да се изпълнява и прилага по начин, позволяващ спазването на общите принципи на равнопоставеност, справедливост и разумност.

38 Освен това в случая такава разлика в третирането би засегнала гражданин на Съюза, който е упражнил правото си на движение и пребиваване на територията на държавите членки, предоставено му с член 21 ДФЕС. Както обаче се посочва в съображение 15 от Рамковото решение, това решение трябва да се прилага в съответствие със споменатото право.

39 На второ място, що се отнася до член 17 от Рамково решение 2008/909, от една страна, от параграф 1 от този член следва, че за изпълнението на наказанието по силата на това рамково решение се прилага правото на изпълняващата държава, след като осъденото лице е прехвърлено на компетентните органи на тази държава, и че по принцип само последните са компетентни да вземат решение относно процедурата за изпълнение и да определят произтичащите от нея мерки, включително и относно основанията за предсрочно или условно освобождаване. Както отбелязва генералният адвокат в точка 111 от заключението си, тази разпоредба обхваща мерките, които имат за цел да гарантират фактическото изпълнение на наказание лишаване от свобода и да осигурят социалната реинтеграция на осъденото лице. Не може да се счита обаче, че обща присъда, като тази, която е предмет на главното производство — която, както следва от точка 27 от настоящото решение, трябва да се разграничава от мерките за изпълнение на наказание лишаване от свобода — е обхванатa от член 17, параграф 1 от Рамково решение 2008/909.

40 От друга страна, параграф 2 от същия член задължава компетентните органи на изпълняващата държава да приспаднат изцяло срока на лишаването от свобода, вече изтърпяно от осъденото лице в издаващата държава преди трансфера му, от общия срок на наказанието лишаване от свобода, което подлежи на изтърпяване в изпълняващата държава.

41 От това следва, че член 17, параграфи 1 и 2 от Рамково решение 2008/909 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска обща присъда да обхваща едно или няколко постановени в други държави членки присъди, които се изпълняват съгласно това рамково решение в държавата членка, в която се произнася тази обща присъда, ако последната държава членка спазва предвиденото в посочения параграф 2 задължение за пълно приспадане на срока на лишаване от свобода, евентуално вече изтърпяно от осъденото лице в издаващата държава, от общия срок на наказанието лишаване от свобода, което подлежи на изтърпяване в изпълняващата държава.

42 На трето място, що се отнася до член 19 от Рамково решение 2008/909, от една страна, параграф 1 от този член предвижда, че амнистията и помилването могат да се предоставят както от издаващата, така и от изпълняващата държава. Както следва от член 21, буква е) от това рамково решение, амнистията и помилването прекратяват изпълнението на наказанието. Общата присъда, както е описана в точки 25 и 26 от настоящото решение, обаче няма за предмет прекратяване на това изпълнение.

43 От друга страна, съгласно член 19, параграф 2 от Рамково решение 2008/909 единствено издаващата държава е компетентна да се произнесе по молбата за възобновяване на производството, довело до постановяване на съдебно решение за налагане на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, които съгласно това рамково решение подлежат на изпълнение в друга държава членка. Обща присъда, както е описана в точки 25 и 26 от настоящото решение, обаче не може да има нито за предмет, нито за последица преразглеждането на постановени в други държави членки присъди, които се изпълняват съгласно това рамково решение в държавата членка, в която се произнася тази обща присъда.

44 От това следва, че член 19 от Рамково решение 2008/909 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска обща присъда да обхваща постановени в други държави членки една или няколко присъди, които се изпълняват съгласно това рамково решение в държавата членка, в която се произнася тази обща присъда, стига тя да не води до преразглеждане на тези присъди.

45 С оглед на гореизложеното на втория въпрос следва да се отговори, че разпоредбите на член 8, параграфи 2—4 от Рамково решение 2008/909, разгледани във връзка с разпоредбите на член 17, параграфи 1 и 2 и член 19 от него, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат постановяването на обща присъда, която обхваща не само една или няколко предишни присъди, постановени срещу заинтересованото лице в държавата членка, в която се произнася тази обща присъда, но и една или повече постановени срещу него в друга държава членка присъди, които се изпълняват съгласно посоченото рамково решение в първата държава членка. Такава обща присъда обаче не може да доведе до адаптиране на срока или характера на наказанията в тези последни присъди, което надхвърля строгите ограничения, предвидени в член 8, параграфи 2—4 от Рамково решение 2008/909, до нарушаване на задължението по член 17, параграф 2 от Рамковото решение за пълно приспадане на срока на лишаване от свобода, евентуално вече изтърпян от осъденото лице в издаващата държава членка, от общия срок на наказанието лишаване от свобода, което подлежи на изтърпяване в изпълняващата държава членка, или до преразглеждане на присъди, постановени срещу него в друга държава членка, в нарушение на член 19, параграф 2 от посоченото рамково решение.

По първия въпрос

46 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 3, параграф 3 от Рамково решение 2008/675 във връзка със съображение 14 от него трябва да се тълкува в смисъл, че допуска постановяването на обща присъда, която обхваща не само една или няколко предишни присъди, постановени срещу заинтересованото лице в държавата членка, в която се произнася тази обща присъда, но и една или няколко постановени срещу него в друга държава членка присъди, които съгласно на Рамково решение 2008/909 се изпълняват в първата държава членка, стига посочената обща присъда да няма за последствие намеса, отмяна или преразглеждане на присъда, постановена в тази втора държава членка или на каквото и да е друго решение, свързано с изпълнението ѝ, по смисъла на Рамково решение 2008/675.

47 В това отношение в самото начало следва да се изтъкне, че съгласно член 1, параграф 1 Рамково решение 2008/675 има за цел да определи условията, при които присъдите по смисъла на член 2 от това рамково решение, постановени преди това в държава членка срещу дадено лице, трябва да се вземат под внимание в хода на новообразувано наказателно производство срещу същото лице за различни деяния (вж. в този смисъл решения от 21 септември 2017 г., Бешков, C-171/16, EU:C:2017:710, т. 25 и от 5 юли 2018 г., Lada, C-390/16, EU:C:2018:532, т. 27). Както следва от съображение 2 от това рамково решение, целта му е да даде възможност за оценка на криминалното досие на съответното лице.

48 Следователно, както се посочва в съображение 6 от Рамково решение 2008/675, последното няма за цел изпълнение в една държава членка на съдебните решения, постановени в други държави членки (решение от 21 септември 2017 г., Бешков, C-171/16, EU:C:2017:710, т. 45).

49 Освен това, както е видно от съображения 5—8 от Рамково решение 2008/675, неговата цел е всяка държава членка да гарантира, че предишните присъди, постановени в друга държава членка, имат правни последици, равностойни на тези, които пораждат предишните национални присъди съгласно нейното национално законодателство.

50 В съответствие с тази цел член 3, параграф 1 от посоченото рамково решение във връзка със съображение 5 от него задължава държавите членки да гарантират, че в хода на новообразувано наказателно производство срещу определено лице постановените в друга държава членка предишни присъди срещу същото това лице за различни деяния, за които е получена информация по приложимите инструменти за взаимна правна помощ или при обмен на информация от криминални досиета, от една страна, ще се вземат предвид, доколкото съгласно

националното законодателство се вземат предвид предишните национални присъди, и от друга страна, ще им се признават последици, съответни на тези, които посоченото законодателство придава на тези последни присъди, независимо дали става въпрос за фактически последици, или за последици от процесуално или материалноправно естество (вж. в този смисъл решения от 21 септември 2017 г., Бешков, C-171/16, EU:C:2017:710, т. 26 и от 5 юли 2018 г., Lada, C-390/16, EU:C:2018:532, т. 28).

51 В член 3, параграф 2 от Рамково решение 2008/675 се уточнява, че това задължение се отнася до досъдебната фаза, до самото съдебно производство и до фазата на изпълнение на присъдата, по-специално във връзка с приложимите процесуални правила, включително свързаните с определяне на престъплението, вида и тежестта на наказанието, както и с правилата за изпълнение на решението (решения от 21 септември 2017 г., Бешков, C-171/16, EU:C:2017:710, т. 27 и от 5 юли 2018 г., Lada, C-390/16, EU:C:2018:532, т. 29).

52 Съдът вече е постановил, че Рамково решение 2008/675 е приложимо за национално производство, което има за предмет да се определи за изтърпяване едно общо наказание лишаване от свобода, като се вземе предвид наказанието, наложено на дадено лице от националния съд, и това, което е наложено с предишна присъда, постановена от съд на друга държава членка срещу същото лице за различни деяния (решение от 21 септември 2017 г., Бешков, C-171/16, EU:C:2017:710, т. 29).

53 В този контекст съгласно член 3, параграф 3 от Рамково решение 2008/675 вземането предвид в хода на новообразувани наказателни производства на предишни присъди, постановени в друга държава членка, не може да има за последствие намеса, отмяна или преразглеждане на тези предишни присъди или на каквото и да е друго решение, свързано с изпълнението им от държавата членка, провеждаща новообразуваното производство, които присъди трябва да се вземат предвид такива, каквито са постановени (вж. в този смисъл решения от 21 септември 2017 г., Бешков, C-171/16, EU:C:2017:710, т. 44 и от 5 юли 2018 г., Lada, C-390/16, EU:C:2018:532, т. 39).

54 В това отношение в съображение 14 от Рамково решение 2008/675 се уточнява, че „намесата“ по отношение на съдебно решение или изпълнението му по смисъла на член 3, параграф 3 от Рамковото решение включва inter alia „ситуациите, при които според националното законодателство на втората държава членка наложеното от предишно съдебно решение наказание следва да се поеме от или да се включи в друга санкция, която след това да бъде реално приложена, ако първата присъда още не е изпълнена или изпълнението ѝ не е прехвърлено във втората държава членка“.

55 Така от член 3, параграф 3 от Рамково решение 2008/675 във връзка със съображение 14 от него следва, първо, че случаите, в които е наложено общо наказание, сами по себе си не са изключени от приложното поле на това рамково решение и второ, че налагането на общо наказание може да доведе до намеса по отношение на предишната присъда или изпълнението ѝ, когато първата присъда все още не е изпълнена или изпълнението ѝ не е било прехвърлено във втората държава членка.

56 Следователно, както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 83 и 84 от заключението си, след като предишна осъдителна присъда като разглежданата в главното производство, постановена в първа държава членка, е била предадена и призната в съответствие с Рамково решение 2008/909 за целите на изпълнението ѝ във втора държава членка, обстоятелството, че тази присъда е взета предвид там за целите на постановяване на обща присъда, не може да доведе до „намеса“ по отношение на тази присъда или изпълнението ѝ, нито до нейната „отмяна“ или „преразглеждане“ по смисъла на член 3, параграф 3 от Рамково решение 2008/675, стига, що се отнася до посочената присъда, в тази обща присъда да се спазват

условията и ограниченията, произтичащи от член 8, параграфи 2—4, член 17, параграф 2 и член 19, параграф 2 от Рамково решение 2008/909, припомнени в точки 36, 41 и 44 от настоящото решение.

57 От изложените по-горе съображения следва, че за да се увери, че на предишните присъди, постановени в друга държава членка, се признават последици, равностойни на тези на предишни национални присъди, съдът, сезиран в рамките на новообразувано наказателно производство, като това по постановяване на обща присъда в главното производство, по принцип е длъжен да вземе предвид предишна присъда, постановена от съд на друга държава членка, по същия начин, както би взел предвид предишна присъда, постановена от съд на собствената му държава членка, при условие че са спазени условията и ограниченията, посочени в предходната точка на настоящото решение.

58 Това тълкуване се потвърждава от преследваната с Рамково решение 2008/675 цел, припомнена в точка 49 от настоящото решение, а именно да се избегне, доколкото е възможно, съответното лице да бъде третирано по-малко благоприятно, отколкото ако разглежданата предишна присъда беше национална присъда.

59 С оглед на гореизложеното на първия въпрос следва да се отговори, че член 3, параграф 3 от Рамково решение 2008/675, разгледан във връзка със съображение 14 от него, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска постановяването на обща присъда, която обхваща не само една или няколко предишни присъди, постановени срещу заинтересованото лице в държавата членка, в която се произнася тази обща присъда, но и една или няколко постановени срещу него в друга държава членка присъди, които се изпълняват съгласно Рамково решение 2008/909 в първата държава членка, при условие че, що се отнася до тези последни присъди, в посочената обща присъда се спазват условията и ограниченията, произтичащи от член 8, параграфи 2—4, член 17, параграф 2 и член 19, параграф 2 от това рамково решение.

По съдебните разноски

60 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) Разпоредбите на член 8, параграфи 2—4 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г., разгледани във връзка с разпоредбите на член 17, параграфи 1 и 2 и член 19 от първото рамково решение, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат постановяването на обща присъда, която обхваща не само една или няколко предишни присъди, постановени срещу заинтересованото лице в държавата членка, в която се произнася тази обща присъда, но и една или повече постановени срещу това лице в друга държава членка присъди, които се изпълняват съгласно посоченото рамково решение в първата държава членка. Такава обща присъда обаче не може да доведе до адаптиране на срока или характера на наказанията в тези последни присъди, което надхвърля строгите ограничения, предвидени в член 8, параграфи 2—4 от Рамково решение 2008/909, до нарушаване на задължението по член 17, параграф 2 от

Рамковото решение за пълно приспадане на срока на лишаване от свобода, евентуално вече изтърпян от осъденото лице в издаващата държава членка, от общия срок на наказанието лишаване от свобода, което подлежи на изтърпяване в изпълняващата държава, или до преразглеждане на присъди, постановени срещу него в друга държава членка, в нарушение на член 19, параграф 2 от посоченото рамково решение.

2) **Член 3, параграф 3 от Рамково решение 2008/675/ПВР на Съвета от 24 юли 2008 година за вземане предвид присъдите, постановени в държавите — членки на Европейския съюз[,] в хода на новообразувани наказателни производства, разгледан във връзка със съображение 14 от това рамково решение, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска постановяването на обща присъда, която обхваща не само една или няколко предишни присъди, постановени срещу заинтересованото лице в държавата членка, в която се произнася тази обща присъда, но и една или няколко постановени срещу него в друга държава членка присъди, които се изпълняват съгласно Рамково решение 2008/909, изменено с Рамково решение 2009/299, в първата държава членка, при условие че, що се отнася до тези последни присъди, в посочената обща присъда се спазват условията и ограниченията, произтичащи от член 8, параграфи 2—4, член 17, параграф 2 и член 19, параграф 2 от това рамково решение, както е изменено.**

Подписи